

ЧАСТ ПЪРВА ИСТОРИЯТА НА АТЛАНТИДА

ГЛАВА 1 ЦЕЛТА НА ТАЗИ КНИГА

Тази книга е опит да се докажат няколко различни и непознати досега твърдения. Те са:

1. Някога в Атлантическия океан, точно срещу Средиземно море, е имало голям остров, който бил останка от един атлантически континент и бил известен на древния свят като Атлантида.

2. Описанието на този остров, направено от Платон, не е басня, както отдавна се предполага, а истинска история.

3. Атлантида е мястото, където човекът за първи път се издигнал от състояние на варварство до цивилизованост.

4. С течение на времето населението на Атлантида станало многоброен и могъщ народ, с част от който били заселени с цивилизовани хора бреговете на Мексиканския залив, на река Мисисипи и Амазонка, Тихоокеанския бряг на Южна Америка, Средиземноморието, западното крайбрежие на Европа и Африка, Балтийско, Черно и Каспийско море.

5. Това е бил истинският свят преди Потопа; Райската градина; Градините на Хесперидите; Елисейските полета; Градините на Алкиной; Мезомфалос; Олимп; Азгард от преданията на древните народи. Това е всеобщ спомен за една велика страна, където ранното човечество живяло много епохи в мир и щастие.

6. Боговете и богините на древните гърци, финикийци, индуси и скандинавци просто са били царете, цариците и героите на Атлантида и деянията, които им се приписват в митологията, са неясен спомен за действителни исторически събития.

7. Митологията на Египет и Перу представлява първоначалната религия на Атлантида, която била култ към слънцето.

8. Най-старата колония, основана от атлантите, вероятно била в Египет, чиято цивилизация била копие на тази на Атлантическия остров.

9. Сечивата от бронзовата епоха били получени от Атлантида. Атлантите били също така първите производители на желязо.

10. Финикийската азбука, източник на всички европейски азбуки, произлизала от атлантската азбука, която от Атлантида била предадена и при майте в Централна Америка.

11. Атлантида била първоначалният център на арийците от семейството на индоевропейските народи, също както и на семитските народи, а може би също така и на туранските.

12. Атлантида загинала от страшно земетресение, при което целият остров потънал в океана заедно с почти всичките си жители.

13. Малцина избягали с кораби и салове и отнесли на народите на изток и запад вестите за ужасната катастрофа, споменът за която е оцелял до ден днешен в легендите за Потопа на различните народи от Стария и Новия свят.

Ако тези твърдения могат да бъдат доказани, те ще решат много загадки, които сега озадачават човечеството. Те ще потвърдят в много отношения твърденията, изказани в първите глави на Битие, ще разширят сферата на човешката история и ще обяснят забележителните прилики, които съществуват между древните цивилизации, открити на срещуположните брегове на Атлантическия океан в Стария и Новия свят. Те ще ни помогнат да реабилитираме родоначалниците на нашата цивилизация, на нашата раса и на нашите фундаментални идеи – хората, които са живели, обичали са и се трудили епохи преди арийците да стигнат до Индия или финикийците да се заселят в Сирия, или готите да се ус-

тановят на бреговете на Балтика.

Фактът, че в продължение на хиляди години разказът за Атлантида е бил смятан за басня, не означава нищо. Съществува неверие, което израства от невежеството, също както и скептицизъм, който се ражда на основата на сведенията. Хората, които са най-близо до миналото, не винаги са тези, които са най-добре осведомени за него.

Хиляди години се е вярвало, че легендите за погребаните градове Помпей и Херкулан са митове: за тях се говорело като за “приказните градове”. Хиляди години образованият свят не вярвал на описанията, дадени от Херодот за чудесата на древните цивилизации край Нил и в Халдея. Той бил наричан “баща на лъжците”. Дори Плутарх му се подигравал. Сега, по думите на Фридрих Шлегел, “колкото по-задълбочени и подробни стават изследванията на съвременниците, толкова повече се увеличава тяхното уважение и почит към Херодот”. Бъкъл казва: “Неговата подробна информация за Египет и Мала Азия се приема от всички географи”.

Имало е време, когато се съмнявали, че фараонът Нехо¹ изпратил експедиция на пълна обиколка около Африка, защото изследователите твърдели, че след като те изминали известно разстояние, слънцето се оказало на север от тях. Това обстоятелство, което тогава събудило подозрение, сега ни доказва, че египетските мореплаватели действително са преминали екватора и са изпреварили с 2100 години Васко да Гама в откриването на нос Добра Надежда.

Да докажа истинността на донякъде поразителните твърдения, с които започнах тази глава, може да стане само чрез фокусирането ни върху въпроса за Атлантида в светлината на хилядите съчетаващи се в една точка лъчи от множество изследвания, направени от учените в различни полета на съвременното познание. Вярвам, че по-нататъшните изследвания и открития ще потвърдят точността на заключенията, до които съм достигнал.

¹ Нехо (609–594 г.пр.Хр.) фараон от XXVI саиска династия. Б.ред.

ГЛАВА 2 ИСТОРИЯТА НА АТЛАНТИДА СПОРЕД ПЛАТОН

Историята на Атлантида е съхранена за нас от Платон. Ако нашите възгледи са правилни, това е един от най-ценните летописи, които са достигнали до нас от античността.

Платон е живял 400 години преди раждането на Христос. Той е потомък на Солон, великият законодател на Атина 600 години преди началото на нашата ера. Солон посетил Египет. Плутарх казва: “Солон се опитал да изложи под формата на стихове едно обстойно или по-скоро приказно описание на Атлантическия остров, което той научил от мъдреците в Саис и което засягало особено атиняните. Но поради своята възраст, а не поради липсата на свободно време (тъй като Платон би го имал), той се опасявал, че делото не било по силите му и затова не се заел с него. Следните стихове са много красноречиви:

“Познанията ми нарастват едновременно с годините.”

И също:

“Виното, умът и красотата все още носят своя чар,
осветяват всички сенки на живота и ни окуражават,
докато вървим.”

“В стремежа си да разработи и украси темата за Атлантическия остров като очарователно кътче в една все още незаета област, над която той също имал някакви претенции поради родствената си връзка със Солон, Платон изградил великолепни дворци и огради и издигнал величествен вход към него, такъв, какъвто нито един друг разказ, басня или поема не са издигали. Но, тъй като го започнал късно, той завършил живота си преди

1.2. История на Атлантида от Платон

края на делото, така че колкото повече читателят изпитва удоволствие от частта, която е написана, толкова повече съжалява за това, което е останало недовършено.”

Не може да има съмнение, че Солон е посетил Египет. Причините за неговото заминаване от Атина за срок от десет години са обяснени подробно от Плутарх. Той живял, както ни казва,

“на брега на Канопус, при дълбокото устие на Нил.”

Там той разговарял по философски и исторически въпроси с най-учените египетски жреци. Той бил човек с изключителна сила и проникателност на ума, както свидетелстват неговите закони и поговорки, стигнали до нас. Няма нищо неправдоподобно в твърдението, че той започнал да описва в стихове Атлантида и историята ѝ, която останала недовършена след смъртта му. И не е необходимо голямо въображение, за да повярваме, че този ръкопис е попаднал в ръцете на неговия приемник и потомък Платон – един учен, мислител и историк като самия него и подобно на него, един от най-блестящите умове на древния свят. Египетският жрец казал на Солон: “Вие нямате древност на историята и история на древността”. Солон несъмнено напълно осъзнавал огромното значение на един летопис, който връща човешката история не само хиляди години преди ерата на гръцката цивилизация, но много хиляди години дори преди основаването на египетското царство. А той силно желаел да запази за полуцивилизованите си сънародници този неocenim летопис за миналото.

Смятам, че няма по-добър начин да се започне една книга за Атлантида от това, да изложим напълно данните, съхранени от Платон. Те гласят следното:

“Критий: Чуй, следователно, Сократе, един много необикновен разказ, но съвсем верен, както е твърдял едно време най-мъдрият от седемте мъдреци Солон. Той е бил роднина и много добър приятел на праядо ни Дропид, както казва на много места и сам той в стиховете си. Та той разказал на дядо ни Критий, както от своя страна си спомняше старецът, че велики и достойни за удивление дела на нашия град в старо време са били забравени поради хода на времето и измирането на хора, но от всички има едно най-велико, за което би било уместно сега да си спомним, за

да се отблагодарим и на теб...

Сократ: Добре го казваш. Но какъв е този подвиг, който Критий е разказвал според чутото от Солон не като някакъв слух, а като действително извършен от този град в старо време?

Критий: Ще ви предам този древен разказ, чут от един съвсем не млад човек. Защото тогава Критий, както казваше, беше вече към деветдесет години, а аз горе-долу най-много на десет. Случи се на празника Куреотис по време на Апатуриите. Тогава за нас, децата, празникът се извърши по обичая: бащите ни ни устройха състезание с речитиране на стихове. Бяха декламирани поеми от много поети, а понеже по онова време произведенията на Солон бяха нещо ново, много от децата ги изпълнявахме. Тогава един от членовете на фратрията, било че така смяташе, било за да достави удоволствие на Критий, каза, че според него Солон е не само най-мъдър във всяко едно отношение, но и най-благороден от всички поети в областта на поезията. Старецът – много добре си спомням това – много се зарадва и като се усмихна, каза: “Всъщност, Аминандре, ако Солон не се беше занимавал с поезия покрай всичко друго, но беше залягал като останалите и беше завършил разказа, който беше донесъл тук от Египет, а не беше принуден да го изостави поради смутовете и другите злини, които намери при завръщането си тук, според мен нито Хезиод, нито Омир, нито който и да било друг поет щеше да стане по-прочут от него.”

“А какъв беше този разказ, Критие?”, попита Аминандър.

“За едно дело, най-велико и наистина най-славно, каквото е извършвал този град, но поради минаването на времето и загиването на извършителите му този разказ не е достигнал до нас.”

“Разкажи го от началото”, каза Аминандър, “какво, как и от кого го е чул Солон, та го е разказвал като нещо истинско?”

Разказът на стария Критий: “Има в Египет, ни каза Солон, на върха на Делтата, където Нил се разделя на отделни ръкави, един ном¹, наричан Сайтски, и в този ном най-големият град е

¹ Провинциите в Древен Египет били наричани “номи” от гърците и “сепати” от египтяните. Б.ред.

Саис, откъдето бе и цар Амазис¹. За жителите му основателка на града им е някаква богиня, по египетски на име Нейт, а по елински, както те казват, Атина. Те са много приятелски разположени към атиняните и твърдят, че по някакъв начин са роднини с тях. Солон каза, че когато отишъл именно там, му оказали извънредно големи почести и когато започнал да разпитва за старите работи най-сведущите от жреците по тези въпроси, открил, че и той самият, и изобщо който и да е друг грък не знае, така да се каже, нищо. Когато веднъж поискал да ги наведе към разговор за старите работи, започнал да разказва най-старите предания в нашия град, за Фороней, смятан за първия човек, за Ниоба, как след потопа останали живи Девкалион и Пира, за родословието на тяхното потомство и се опитал по събитията, за които разказвал, да сметне годините. И един от жреците, много, много възрастен човек, казал: “Солоне, Солоне, вие гърците сте вечно деца, няма грък старец.” Като чул това, Солон рекъл: “Какво разбираш под това?” “Млади сте – отвърнал той, – по душа всички. В душите си вие нямате никаква древна представа, получена от древни предания, нито побеляло от времето знание. А причината за това е следната. Много пъти и по различен начин е имало и ще има големи унищожавания на хора, най-често чрез огън, както и по хиляди други по-малки начини. При вас се разказва как някога синът на Слънцето Фаетон впрегнал бащината си колесница, но понеже не могъл да я кара по бащиния си път, изгорил всичко по Земята и сам загинал, поразен от мълния – това се разказва под формата на мит, а истината е, че на големи интервали, от време на време става отклонение на телата, движещи се по небето около Земята, и тогава всичко на Земята загива от голям огън. В тези случаи онези, които живеят по планините, по високи места и в сухи области, загиват повече, отколкото тези, които обитават край реките и моретата; на нас Нил ни е спасител, и в други случаи ни е спасявал с разлива си от това бедствие. Когато пък боговете, прочиствайки Земята, я потопяват във води, говедарите и овчарите по планините се спасяват, а градовете по вас биват отнасяни от реките в морето. А в нашата страна нито тогава, нито

¹ Амазис (568–525 г.пр.Хр.) фараон от XXVI саиска династия. Б.ред.

друг път водата се е стичала отгоре по равнините, но, обратно – водата по природа изцяло се изкачва отдолу. Поради тези причини се твърди, че у нас са се запазили най-древните предания, а в действителност във всички места, където няма извънмерен студ или извънмерна горещина, повече или по-малко съществува човешки род. И каквото сме чули да се случи при вас, тук или на друго място като особено славно, значително или различно в дадено отношение събитие, всичко от край време стои записано в храмовете ни и споменът за него е запазен. А у вас и у другите народи всякога, когато се случва нещо да бъде уредено и запазено за нуждите на държавите, то отново на определени интервали като някаква болест ви връхлита небесният поток и оставя от вас живи само неграмотните и невежите, така че вие отново ставате млади като новородени и не знаете нищо от това, което се е случило в древни времена и тук, и у вас. Така че вашите родословия, които ти сега разказа, Солоне, не се различават много от приказки за деца – вие помните един потоп на Земята, а са се случили много други преди него и освен това не знаете, че във вашата страна е бил създаден най-прекрасният и благороден род между хората, от който произлизате и ти, и целият ви днешен град, понеже се е запазило малко от тяхното семе. Но това е останало неизвестно за вас, понеже оцелелите са измрели в течение на много поколения, без да запазят гласа си чрез писмеността. Действително, Солоне, някога, преди най-големия унищожителен потоп, сегашният град Атина е бил най-добър във военното дело и във всичко е бил изключително добре устроен със закони. Разказва се, че в него са били извършени най-прекрасни дела и че е имал най-добрата държавна уредба от всички, за които сме чували под небето.”

Като чул това, Солон казал, че много се учудил и настоятелно помолил жреците да му разкажат всичко най-точно и поред за неговите съграждани.

Древността на град Атина. И така, жрецът започнал: “Няма да откажа и ще разкажа заради теб и вашия град, а най-вече заради богинята, която е получила в дар, отгледала е и е възпитала вашия и нашия град – най-напред вашия с хиляда години пре-

1.2. История на Атлантида от Платон

ди нашия, като получила зародиша му от Гея и Хефест. А пък за уреждането на нашата страна в свещените писмена е написано числото осем хиляди години. Така че ще ти разкажа накратко за законите на твоите съграждани отпреди девет хиляди години, а от делата им – най-хубавото. Всички подробности ще разгледаме по-точно и поред по-късно на спокойствие, като вземем самите текстове. Представи си законите им според законите на нашата страна. Ти ще намериш тук много примери за вашите тогавашни закони. Най-напред съсловието на жреците, отделено настрана от останалите, след това съсловието на занаятчиите, в което всеки упражнява собствения си занаят, без да се бърка в друг, съсловието на скотовъдците, това на ловците и това на земеделците. И особено за съсловието на воините, ти си разбрал, изглежда, че е отделено от всички съсловия и на членовете му е предписано от закона да не се грижат за нищо друго, а само за отнасящото се до войната. При това видът на въоръжението им е щитове и копия, с каквито ние първи от азиатските народи сме се въоръжили, както богинята е посочила и на вас първи по вашите земи. А пък относно умствените области ти вероятно виждаш каква грижа е проявил тукашният закон още от самото начало за организирането им, като от божествените знания е създал всички човешки чак до гадателското изкуство и медицината, както и всички други науки, свързани с тях.

Следователно богинята всъщност е създала цялата тази подредба и свързаност първо у вас, когато ви е заселила на мястото, където сте били създадени, избирайки го с оглед на умереността на сезоните, за да направи най-интелигентно хората. Обичайки както войната, така и знанието, богинята избрала и заселила най-напред това място, понеже щяло да даде хора най-приличащи на нея. И така вие сте заживели там под ръководството на закони като нашите и дори още много по-добри, превъзхождащи всички хора във всички видове добродетел, както подхожда на потомци и възпитаници на богове. Предмет на възхищение са много и велики дела на вашия град, записани у нас, но от всички особено едно се отличава по величие и доблест. В нашите хроники се говори каква голяма сила е унищожила някога вашия град, отправила се едновременно срещу цяла Европа и

Азия, тръгвайки от Атлантическото море. Тогава това море било проходимо, понеже при устието му, което вие наричате Херакловите (Херкулесовите) стълбове, имало остров. Този остров бил по-голям от Либия и Азия, взети заедно, и от него пътуващите могли да минат на другите острови, а от островите – на целия континент на отвъдния бряг на това море. То наистина е море, защото това, което се намира отсам споменатото устие, изглежда като залив с някакъв тесен вход, а онова е море в истинския смисъл на думата и обкръжаващата го земя съвсем справедливо и правилно би могла да се нарича континент. Именно на този остров Атлантида царе установили голяма и чудна сила, която владеела целия остров, много други острови и части от континента, а освен това владеели отсам Либия до Египет, и Европа до Етрурия. Тази именно сила събрала военната си мощ в едно и предприела с един напор да зароби вашата страна, нашата и цялата територия отсам протока. Тогава, Солоне, силата на вашия град блеснала пред всички със своята доблест и енергия. Превъзхождайки всички по смелост и по опитност във военното дело, тя застанала начело на гърците, а след това, изоставена от другите, сама по необходимост се изправила пред крайни опасности, победила нашествениците и издигнала трофей, попречила да бъдат заробени още незаробените и освободила великодушно всички други, които живеели отсам Херакловите стълбове. По-късно в резултат на необикновени земетръси и наводнения в продължение на един ден и една нощ на ужаси цялата ви войска била погълната от земята, а Атлантида също така потънала в морето и изчезнала. Затова и сега тамошното море е непроходимо и неизследваемо поради многото тиня до плитчините, която островът оставил при потъването си.”¹

Освен боговете, които спомена, трябва да призова и останалите и най-вече Мнемосина², понеже почти всичко най-важно в речта ми е във властта на тази богиня. Ако си припомним достатъчно добре и преразкажем казаното някога от жреците и донесе-

¹ Платон, *Тимей*, “Диалози”, изд. “Наука и изкуство”, София, IV том, 1990, превод Георги Михайлов.

² Мнемосина – в древногръцката митология богиня на паметта. Б.ред.